

Zwangerschap dagboek ~Week 21~

Een dag later dan normaal, maar heb vrijdag en zaterdag weer twee intensieve dagen gehad op Mirre waardoor ik het stuk niet kon afschrijven.

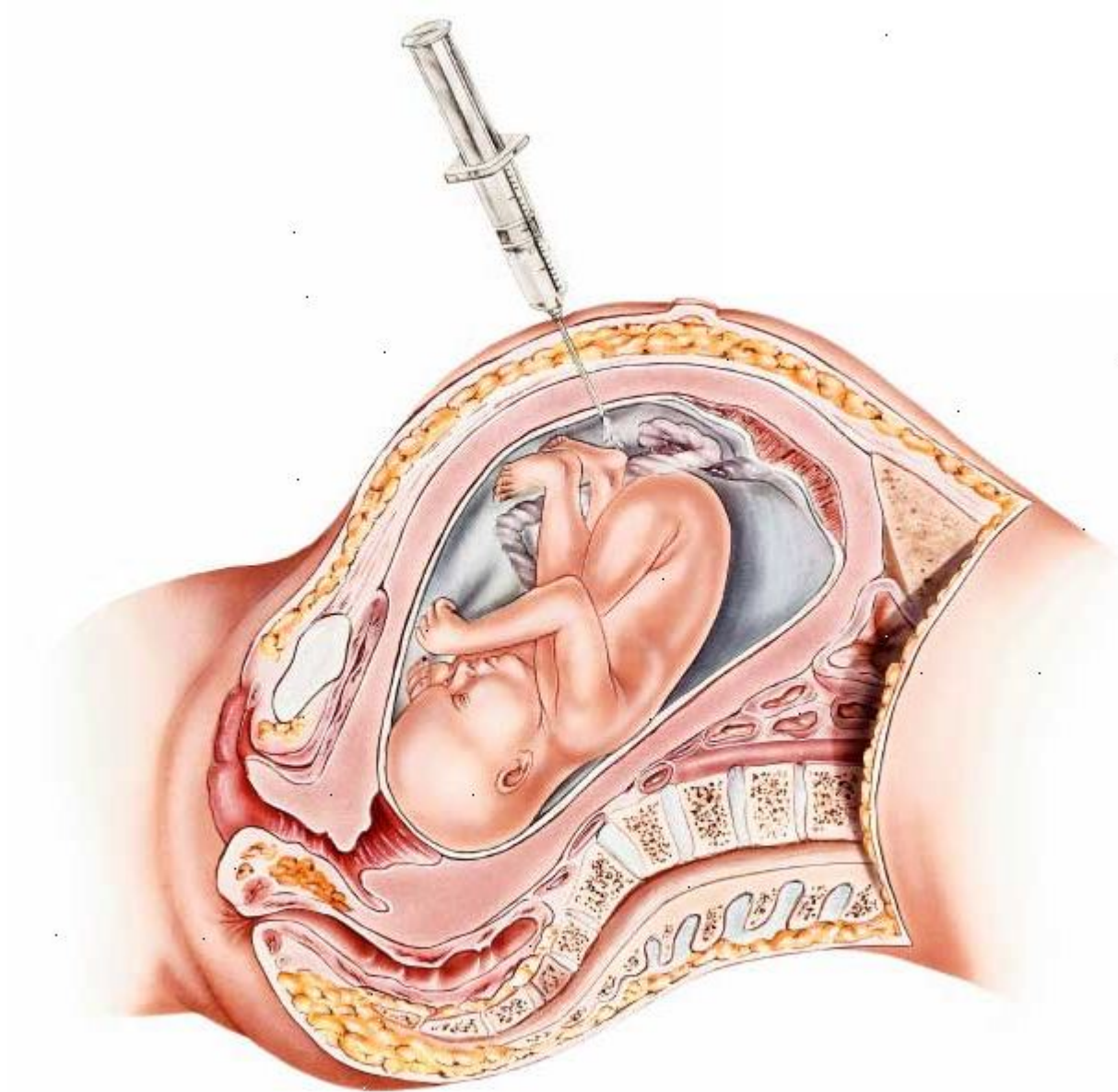
Het was een spannende week in mijn zwangerschap. Omdat er tijdens de 20 weken echo uitkwam dat ook dit kindje klompvoetjes heeft hebben we toch ook besloten in deze zwangerschap een vruchtwaterpunctie te laten doen. Eigenlijk wilde ik dit helemaal niet en niet omdat ik geen zekerheid wilde, want dat is voor mij wel belangrijk om weer meer rust te krijgen. Maar puur door de eerdere ervaring hierop. En er is een kleine kans dat het mis gaat na zo'n punctie. Het is dan wel een kleine kans, maar het is een kans.

Vruchtwaterpunctie

Dinsdag was het dan zover, wat was ik van te voren weer onrustig. Gelukkig heb ik eerder de week ervoor een fijn telefonische gesprek gehad met iemand van Mirre over me gevoel. Maar nu ging het dan echt gebeuren. Daar zaten we dan samen in de wachtruimte tot we naar binnen mochten. Mijn lichaam was aan het trillen en ik stond op huilen. Het liefst was ik terug naar huis gevlucht, ik wilde het echt niet ondergaan. Met tegenzin liep ik dus naar binnen en hadden eerst een kort gesprekje. Toen mocht ik gaan liggen en de zenuwen werden alleen maar erger. Eerst een echo om te kijken welke plek het meest gunstig was om te prikken. Ik lag naar me kleintje te kijken en de tranen branden in me ogen. Het duurde maar, toch eindelijk een plekje gevonden. Nu moesten ze de punctie voorbereiden, dit duurde langer dan de punctie zelf. Ik heb dit keer niet mee gekeken, van de vorige keer kon ik me

echt herinneren hoe groot de naald was die in me buik ging. Maar nu heb ik hem niet gezien gelukkig. Ook zag ik toen op beeld dat hij naar binnen ging waar me kleintje gewoon aan het bewegen was. Ik keek nu alleen maar omhoog en was alleen maar aan het huilen. De prik viel nu wel mee, maar ze bleven maar duwen. Ze probeerde me gerust te stellen, maar ik was helemaal van de wereld. Nu heb ik een mooie roze buik en een pleister. Verplicht een dagje rust, en dat vind ik helemaal niet erg. De buikpijn daarin tegen wel, dit is normaal. Maar dit brengt ook angst mee, stel dat het toch nog mis gaat... Niet teveel aan denken.

We kregen nog een heel gesprek op genetica over de uitslag en erfelijkheid. Er werd verteld dat het echt maar een kleine kans is dat er in de eerste test iets uitkomt. Drie dagen wachten op de belangrijkste test of het chromosoom 13 18 of 21 is. 13 en 18 heeft het kindje vrij weinig kans op leven en 21 is het syndroom van down. dat laatste zou niet zo'n ramp zijn. Dan is het gewoon weer heel erg welkom. Maar de rest van de uitslag komt pas twee weken later. Maar die is niet zo heel erg van belang. De grootste kans is dus dat het alleen bij klompvoetjes blijft.



Uitslag

Vrijdag kregen we dan de belangrijkste uitslag van de test. Dit ging om trisomie 13 18 en 21. Omdat ik niet echt bereikbaar was voor telefoon, heb ik met mijn partner afgesproken dat hij me maar een sms moest sturen. Zo kon ik me telefoon bij me houden, internet uitzetten en hem op trillen zetten. Zo kon er alleen zijn sms binnen komen. Ik was zo bang dat het pas aan de eind van de dag zou komen de uitslag. Ik kon me niet concentreren op de dingen die we bespraken bij Mirre. Ik was alleen maar bezig met dat smsje wat binnen zou komen. Ik twijfelde steeds of ik het wel zou voelen, dus al ondertussen 3 keer gekeken of er iets binnen kwam. Maar nee

hoor. En ineens rond een uurtje op 13.00 voelde ik iets trillen, ik schrok me rot en sprong uit me stoel. En liep gelijk de zaal uit. (iedereen in de groep wist ervan) Dus snel me partner bellen, en gelukkig hij had goed nieuws. Er was niets uit de test gekomen. Ons kindje is gezond, want trisomie 13 en 18 waren echt van belang. 21 (syndroom van down) daar hadden we alleen weer even moeten schakelen maar er zeker weer voor gegaan. Maar voor nu zijn het alleen klompvoetjes. Nu wachten op de volgende uitslag, maar daar ben ik niet zo bang voor.